

THOMAS HARRIS

OD AUTORA
LEGENDÁRNEHO HANNIBALA

30 ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHAM

IKAR

CARI MORA

IKAR

THOMAS
HARRIS
CARI
MORA

Preložil Milan Kopecký

IKAR

Thomas Harris
CARI MORA

Copyright © 2019 by Thomas Harris
Translation © 2020 by Milan Kopecký
Jacket design by Tal Goretsky
Jacket photographs: Alamy Stock Photo
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7139-5

Elizabeth Pace Barnesovej,
ktorá mi dáva lásku a požičiava múdrosť

Prvá kapitola

Uprostred noci sa rozprávali dvaja muži. Boli od seba vzdialení tisícšesťstosedemdesiat kilometrov. Každý mal polovicu tváre osvetlenú displejom mobilného telefónu.

„Som pri tom dome, ako si vravel. Hovor, čo ďalej, Jeesús.“

V praskajúcom slúchadle sa ozval tichý hlas. „Zatiaľ si zaplatil iba štvrtinu.“ Sss-sss. „Pošli zvyšné peniaze. Pošli mi ich.“ Sss-sss.

„Jeesús, keď nájdem, čo hľadám, aj bez tvojej pomoci, neuvidíš odo mňa už nikdy ani cent.“

„Ani nevieš, akú máš pravdu. V živote si nepovedal nič pravdivejšie.“ Sss-sss. „To, čo hľadáš, je obložené pätnástimi kilami semtexu. Ak to nájdeš bez mojej pomoci, poletíš až na Mesiac.“

„Dočiahnem ďaleko, Jeesús.“

„Z Mesiacu na Zem určite nie, Hans-Pedro.“

„Volám sa Hans-Peter, a ty to dobre vieš.“

„Máš sveter? Na Mesiaci istotne bude chladno, zide sa ti. Ale prestaň to naťahovať. Pošli prachy.“

Spojenie sa prerušilo. Ležiaci pozerali do tmy.

Hans-Peter Schneider bol v podpalubí svojho dlhého čierneho člna pri Key Largo. Počúval vzlykanie dievčaťa v prednej kajute. Napodobnil jej vzlyky. Bol dobrý imitátor. Prehovoril hlasom svojej matky, oslovil dievča po mene. „Karla? Karla? Prečo plačeš, srdiečko? To sa ti len niečo snívalo.“

Dievča sa v tme a v zúfalstve sprvu dalo pomýliť, no vzápätí sa jej znovu vyrinuli horké slzy.

Jej plač znel Hansovi-Petrovi ako hudba; učičíkal ho do spánku.

Jesúsa Villareala v kolumbijskej Barranquille upokojoval pravidelný zvuk dýchacieho prístroja. Nadýchol sa kyslíka v maske. V nemocničnej tme počul krik pacienta, ktorý prosil Boha o pomoc a volal: „Jesús!“

Jesús Villareal pošepol do tmy: „Hádzam ťa Boh počuje rovnako dobre ako ja, bratku. Aj keď o tom pochybujem.“

Z lacného mobilu zatelefonoval na informácie a dozvedel sa číslo tanečného štúdia v Barranquille. Odtiahol dýchaciu masku, aby mohol rozprávať.

„Nie, nechcem sa naučiť tancovať,“ povedal do telefónu. „Momentálne mi nie je do tanca. Dajte mi dona Ernesta. Áno, poznáte ho. Povedzte mu, ako sa volám, bude vedieť.“ Sss-sss.

Druhá kapitola

Hansov-Petrov čln veľmi pomaly prekĺzol popri veľkom dome v zátok Biscayne Bay, čierny trup rozrážal pokojnú hladinu.

Hans-Peter sledoval cez ďalekohľad dvadsaťpäťročnú Cari Moru, ako sa v pyžamových nohaviciach a v tričku bez rukávov preťahuje na terase v skorom rannom svetle.

„Božemôj,“ utrúsil. Mal dlhé rezáky a keď sa usmial, strieborne sa leskli. Bol vysoký a bledý, telo bez jediného chlpa. Nemal ani mihalnice, viečkami zanechával šmuhy na skle okulárov. Utriel ich vreckovkou.

Na člne za ním stál realitný agent Felix.

„To je ona. Gazdiná,“ povedal agent. „Dobre pozná dom, opraví hocičo. Čo potrebuješ, sa naučíš od nej, a potom ju vyhodím, skôr než by stihla vidieť niečo, čo by nemala. Ušetrí ti čas.“

„Čas,“ zopakoval Hans-Peter. „Čas. Čo povolenie na pobyt, na ako dlho ho dostal?“

„Nájomca domu tu nakrúca reklamy. Povolenie mu vyprší o dva týždne.“

„Felix, chcem od teba kľúč od toho domu.“ Hans-Peter rozprával s nemeckým prízvukom. „Chcem ho ešte dnes.“

„Pôjdeš tam s mojím kľúčom, niečo sa stane, a hneď budú vedieť, že v tom mám prsty. Ako s O. J. Simpsonom – moje kľúče, moja zodpovednosť.“ Felix sa zasmial sám. „Počúvaj, zájdem za nájomcom a požiadam ho, aby ťa tam pustil. Musíš dom vidieť cez deň, s ľuďmi. Musíš sa na vlastné oči presvedčiť, čo je to za hovädo. Vystriedal som kvôli nemu už päť gazdín. Táto jediná sa ho nebojí.“

„Choď za ním, Felix. Ponúkni mu peniaze. Strop desaťtisíc dolárov. Ale kľúč mi dáš hneď teraz, inak letíš cez palubu.“

„Ak tej pipke ublížiš, nepomôže ti,“ upozornil ho Felix. „Spáva v dome. Vyžaduje to poistenie proti požiaru. Cez deň občas robí aj inde. Počkaj a pozri sa tam cez deň.“

„O nič iné mi nejde. Ani si nevšímne, že som v dome.“

Hans-Peter si cez ďalekohľad obzeral Cari. Stála na prstoch a sypala do krmidla vtáčí zob. Škoda ju obetovať. S takými jazvami by za ňu dostal slušné peniaze. Možno stotisíc dolárov – čo je presne 35 433 184 mauritánskych ugijí – od Acroto Grotto Stump Clubu v Nouakchotte. Všetky končatiny, bez tetovaní. Keby

ju musel špeciálne upraviť, čo by bol čas a peniaze navyše, vypýtal by si viac. Možno stopäťdesiat tisíc. Bagatel v porovnaní s dvadsiatimi piatimi až tridsiatimi miliónmi v dome.

V plumériovom strome pohvizdoval nejaký spevavec melódiu, ktorú si priniesol z kolumbijského dažďového lesa sem na sever na Miami Beach. Bol to drozdovec andský a Cari Mora spoznala jeho spev, hoci žil vyše dvetisíc kilometrov odtiaľ. Čvirikal o dušu spasenú.

Cari sa usmiala a ešte chvíľu načúvala trilkom zo svojho detstva. Zahvízdala na vtáka.

Odpovedal jej.

Vrátila sa do domu.

Hans-Peter na člne nastavil ruku. Felix mu do nej vložil kľúč bez toho, že by sa ho dotkol.

„Vchody chráni alarm,“ povedal Felix. „Ale dvere z terasy sú pokazené, čakáme na súčiastky. Vstup je z juhu. Máš šperhák? Buď taký dobrý, poškrab zámku a pohoď šperhák na dlážku, keby sa náhodou niečo stalo.“

„Kvôli tebe, Felix, to urobím.“

„Aj tak to nie je dobrý nápad,“ mrzel sa Felix. „Ak to s ňou dodrbeš, máš po informáciách.“

V prístave Felix otvoril kufor svojho auta a spomedzi náradia pod koberčekom vybral predplatený mobil. Vyfukal číslo tanečného štúdia v Barranquille.

„Nie, seňor,“ povedal do telefónu. Hoci bol vonku, šepkal. „Vyhováral som sa na to povolenie najdlhšie, ako sa dalo. Má na tieto veci právnika – vraj ma vyhľadá. Bude mať k dispozícii dom. Nič iné. Nevie viac než my. Áno, tú zálohu mám. Ďakujem, seňor, nesklamem vás.“

Tretia kapitola

Cari Mora robila cez deň všeličo. Najviac ju bavila práca na vtácej klinike, kde veterinári a iní dobrovoľníci ošetrovali vtáctvo a menšie živočíchy. Chodila tam vždy podvečer upratať a sterilizovať nástroje. Niekedy so sesternicou pripravili občerstvenie pre účastníkov exkurzií.

Cari vždy prišla o čosi skôr, aby mohla pracovať so zvieratami. Na klinike jej dali plášť, s radosťou si ho obliekla a cítila sa v ňom ako ozajstná lekárka.

Rýchlo si získala dôveru veterinárov, lebo bola manuálne zručná a obozretná. Dnes pod dohľadom doktora Castra zašívala bielemu pelikánovi tržnú ranu od rybárskeho háčika na hrdelnom vaku. Bola to jemná práca, postupovalo sa po vrstvách a vtákovi v anestézii ich bolo treba zašiť niekoľko.

Cari pokojne, sústredene prevliekala chirurgickú niť. Bolo to celkom iné, než keď ako dieťa zašívala rany vojakom v poli matracovým stehom, škrtidlom

zastavovala krvácanie, pončom zakrývala rozdrapané hrudníky alebo rukou tlačila na zasiahnuté miesto, zatiaľ čo zubami odtrhávala obvaz.

Ošetreného, ešte vždy spiaceho pelikána preniesli do klietky a doktor Blanco s ostatnými odišli domov.

Cari vybrala z mrazničky organického potkana, aby sa roztopil, poupratovala operačnú sálu a doplnila napájadlá v klietkach a vo vonkajších voliérach.

Kým sa sterilizovali nástroje, otvorila si tamarin-dovú kolu a odniesla rozmrazeného potkana von.

Vysoko v kúte voliéry sedel na bidle výr bielobra-dý. Prestrčila mŕtveho potkana cez plot na úzky so- kel. Zatvorila oči a nafaňovala uši, či začuje výra blíž- ť sa skôr, než ju ovanie poryv vzduchu zvířeného jeho mohutnými krídlami. Vták ani nezosadol, pa- zúrmi v tvare X schmatol potravu a nečujne sa vrátil na bidlo, kde hrozivo otvoril zobák a na jedenkrát prehltol potkana.

Výr bielobradý bol stály obyvateľ vtáčej kliniky. Nikdy ho nebudú môcť vypustiť do voľnej prírody, lebo pri kolízii s drôtom elektrického vedenia prišiel o oko a už nebol schopný loviť, lietal však stále vý- borne. Stal sa obľúbeným doplnkom na prednáškach o prírode v miestnych školách, kde stoicky znášal záujem stoviek žiakov, prípadne zavrel zdravé oko a spokojne si pospal.

Cari sa posadila na obrátené vedro a oprela sa chrbtom o drôtený plot, celý čas ju pozorovala sula

s rozrezanou blanou medzi prstami. Cari jej ju zašila Donatiho stehom, ktorý ju naučili tunajší veterinári.

V prístave sa rozsvecovalo, páriky pripravovali večere v kuchynkách na palube jacht.

Caridad Mora, vojnové dieťa, sa chcela stať zve-rolekárkou. Už deväť rokov žila v Spojených štátoch v rámci programu dočasného ochranného štatútu, o ktorý mohla v momentálnej nezdravej atmosfére poľahky prísť z obyčajného byrokratického rozmaru.

Pred nástupom protipristahovaleckých nálad stihla dokončiť stredoškolské štúdium a potichu si urobila šesťtýždňový kurz domácej ošetrovateľky. Mala bohaté odborné skúsenosti, no aby mohla študovať ďalej, potrebovala lepšie papiere. Imigračný úrad ju neprestajne sledoval.

V krátkom tropickom súmraku sa autobusom od-viezla späť do veľkého domu v zátok. Keď dorazila, bolo už skoro tma, palmy černeli v poslednom svetle.

Chvíľu si posedela pri okrasnom jazierku. Dnes večer sa vietor v zátok hmýril príznakmi – mladí muži, ženy a deti, ktorí jej žili a zomierali v rukách, keď sa im pokúšala ošetriť rany. Lapali dych a prežili, alebo ich striaslo a bezvládne im ochablo telo.

Inokedy ju iba jemne ovialo, ako spomienka na bozk, dotyk mihalníc, vlhký dych na krku.

Či to, alebo ono, vietor vždy niečo priniesol.

Cari sedela a počúvala žaby, z hladiny jazierka sa na ňu díval stooký lotos. Pozrela na vstupný otvor

v búdeke výra, ktorú vyrobila z drevenej debny. Tma. Znelo kfkanie stromových žiab.

Zahvízdala melódiu drozdovca. Odpovede sa nedočkala. Vošla do domu a cítila v sebe akési prázdno, ako človek, ktorý na sklonku dňa stoluje sám.

Kedysi vila patrila Pablovi Escobarovi, ale nikdy v nej nebýval. Jeho známi si mysleli, že kúpil dom pre rodinu, keby ho náhodou súdy vydali do USA.

Od Escobarovej smrti vystriedal množstvo majiteľov. Blázni a plejboji a realitní špekulanti si ho posúvali podľa toho, ako im práve žičil osud. Pozostávali po nich rôzne taľafatky: filmové rekvizity, strašidlá, ktoré naľahovali paprče a chystali sa zaútočiť, aranžérske figuríny, filmové plagáty, hracie automaty, rekvizity z hororov, sexuálne pomôcky. V obývačke stálo elektrické kreslo zo Sing Singu, ktoré malo na konte iba tri obete a naposledy na ňom robil servis Thomas Alva Edison.

Cari zažínala a zase zhasínala v miestnostiach, keď sa prepletala pomedzi figuríny, prikrčené filmové netvory a popri päťmetrovej kráľovnej mimozemšťanov z planéty Zorn do svojej izby na poschodí. Potom zhaslo svetlo aj tam.

Štvrtá kapitola

S kľúčom od Felixa v ruke sa Hans-Peter mohol konečne vkradnúť do domu. Už sa nevedel dočkať. Vlezie dnu, zatiaľ čo to dievča, Cari Mora, bude spať v dusnom vzduchu na poschodí.

Hans-Peter bol v neoznačenom sklade neďaleko starej Thunderboat Alley v Severnom Miami Beach, čierny čln mal priviazaný v lodnom prístrešku. Sedel na trojnožke v strede vykachličkovanej kúpeľne, zo všetkých strán naňho striekali prúdy vody zo sprchových dýz zabudovaných do stien. Vyblákol s nemeckým prízvukom: „... v daždi si spievam. Úžasne mi je, znova na svete som rád.“

Videl svoj odraz na sklenej stene zariadenia na tekutú kremáciu, kde sa práve rozpúšťala Karla, dievča, s ktorým sa nedohodli.

V hustnúcej spare vyzeral jeho odraz na skle ako dagerotypia. Zaujal polohu Rodinovho Mysliteľa a kútikom oka sa obzeral. Parou prenikal pach líhu.

Bolo zvláštne pozeráť sa na seba ako na Mysliteľa na skle, za ktorým presvitali Karline kosti, keď z nich zliezla rozleptaná hmota mäsa. Nádrž sa hojdala a tekutina sa prelievala z jednej strany na druhú. Potom zaznel zvuk ako grgnutie a k hladine vystúpili bubliny.

Hans-Peter bol na svoju tekutú pec pyšný. Stála ho balík. Tekutú kremáciu práve objavili ekologickí nadšenci, aj spálením totiž človek zvýši svoju uhlíkovú stopu. Po skvapaní nezostane nijaká stopa, uhlíková už vôbec nie. Keď dievča nepodáva náležitý výkon, Hans-Peter ho jednoducho spláchne do záchoda a nijako pritom neohrozí spodnú vodu. Zložil si aj popovok: „Zavolajte Hansa-Petra, chlapa za sto bodov, a vaše starosti pôjdu dolu vodou. Hans-Peter!“

Karla nebola úplne nanič. Zabavil sa s ňou a podarilo sa mu predať obidve jej obličky.

Cítil, ako zariadenie na tekutú kremáciu príjemne hreje, hoci nezvyšoval teplotu na viac než sedemdesiat stupňov, aby proces trval dlhšie. Bavilo ho sledovať, ako sa Karlina kostra vynára z obalu mäsa, a mal rád teplo, ako jašter.

Premýšľal, čo si oblečie na vlámačku. Biely latexový overal, ktorý iba nedávno ukradol na stretnutí fanúšikov fantasy, by bol voľba číslo jeden, ale výzgal, keď sa obtrel stehnom o stehno. Nie. Vezme si niečo čierne a pohodlné, bez suchých zipsov, keby sa pri pohľade na spiacu Cari Moru potreboval vyzliecť.

A v igelitovom vreci niečo na prezlečenie, pre prípad, že by sa zmáčal alebo ulepil, a zdobenú fľašu s bielidlom, aby po sebe nezanechal nijakú DNA. Chýbal už len detektor snímačov.

Pospevoval si po nemecky ľudovú pieseň, ktorú Bach použil v Goldbergových variáciách, začínala sa slovami *Kyslá kapusta a cvikla ma vyhnali z domu*.

Mal rád to vzrušenie. Znova sa vkradnúť do nejakého domu. A pomstiť sa Pablovi odpočívajúcemu v pekle...

O jednej po poľnoci čupel Hans-Peter Schneider v živom plote pri veľkom dome. Bola jasná mesačná noc, tieň paliem ležali na zemi čierne ako krv. Keď vietor zafúka do korún, tieň listov pripomínajú tieň ľudí. A niekedy tieň skutočne patrí človeku. Počkal, kým znovu zaveje, a spolu s tieňmi sa pohol vpred.

Dom vyžaroval teplo nahromadené cez deň. Hans-Peter stál pri stene a bolo to, akoby stál pri veľkom rozohriatom zvierati. Pritisol sa k domu a cítil, ako mu teplo prechádza telom. Cítil aj mesačný svit, svrbel ho na temene hlavy. Pripadal si ako novonarodený klokan, ktorý sa po matkinom bruchu prediera nahor do teplého vaku.

V dome bolo tma. Cez tónované sklá obývačky nevidel nič. Na niektorých oknách boli stiahnuté rolety proti hurikánu. Strčil šperhák do zámky a dvakrát prešiel po kolíkoch, aby ich poškriabal.

Potom do nej pomaly zasunul kľúč od Felixa. Príjemne ho mrazilo. Vnímal to veľmi intímne, pritisnúť sa k teplému domu a strčiť kľúč do zámky. Počul šťukanie kolíkov, ako hmyz, keď sa raz po niekoľkých dňoch vrátil k mŕtvej žene v kríkoch, ktorá sa za ten čas krásne zohriala a vďaka hrčiam lariev bola teplejšia než zaživa.

V zámke zmizol posledný zúbok kľúča, trčalo z nej iba oválne očko. Aj on sa do nej ponorí takto nadoraz, ak sa vyberie hore. A zostane v nej, kým nevychladne. Čo je, bohužiaľ, oveľa rýchlejší proces než chladnutie domu. Aj keby si ju pritúlil a prikryli by sa, klimatizácia všetko pokazí. Žiadna nevydrží dlho teplá. Vychladnú, zvlhne im pokožka.

Nemusí sa rozhodnúť hneď. Bude sa riadiť srdcom. Bavilo ho skúmať, či sa ubráni volaniu srdca. Srdce, hlava, hlava, srdce, buch-buch. Dúfal, že bude pekne voňať. *Kyslá kapusta a cvikla ma vyhnali z domu.*

Stlačil kľučku a potisol, izolácia sa s tľosknutím odlepila. Detektor alarmu, ktorý mal páskou pripevnený na špičke topánky, odhalí poplašné kovové senzory pod kobercom. Opatrne skúmal chodidlom dlážku v obývačke, nestúpil na ňu celou váhou. Potom vošiel dnu, do vychladenej tmy, preč od rozmihotaných tieňov na chodníku a od tepla mesačných lúčov na temene hlavy.

V kúte za ním čosi cinklo a zašuchotalo.